

Jelenia Góra, dnia 30 października 2023 r.

SKO.OŚ/41/32/2023

DECYZJA
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO
W JELENIEJ GÓRZE

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.) oraz art. 71 ust. 2, art. 80 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2023 r. poz. 1094), § 3 ust. 1 pkt 54 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839 ze zm.), po rozpoznaniu odwołania Gigawat Wytwarzanie V Sp. z o. o. z siedzibą w Krakowie, działającej przez pełnomocnika adwokata Grzegorza Rudnickiego z Kancelarii Adwokackiej Adam Goliński z siedzibą przy ul. Żeromskiego 19/1, 65-066 Zielona Góra od decyzji z 04 sierpnia 2023 r. nr RRG.oŚR.6220.2.10.2023 wydanej przez Wójta Gminy Stara Kamienica o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa do trzech farm fotowoltaicznych o mocy do 1 MW każda wraz z infrastrukturą techniczną na działkach o numerach ewidencyjnych 289/1, 298/1 w miejscowości Rybnica, Gmina Stara Kamienica, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze

o r z e k a

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję

UZASADNIENIE

Oznaczoną na wstępie decyzją z dnia 04 sierpnia 2023 r., Wójt Gminy Stara Kamienica odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa do trzech farm fotowoltaicznych o mocy do 1 MW każda wraz z infrastrukturą techniczną na działkach o numerach ewidencyjnych 289/1, 298/1 w miejscowości Rybnica. Gmina Stara Kamienica. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia organ wyjaśnił, że właściwy organ

wyduje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Organ pierwszej instancji wskazał, że teren planowanej inwestycji znajduje się w granicach planu zagospodarowania przestrzennego i zgodnie z uchwałą Rady Gminy Stara Kamienica z dnia 31 lipca 2020 r., nr XXIV. 136.2020 (Dz. Urz. Woj. Doln. z dn. 30 września 2020 r., poz. 5304) w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obrębu Rybnica (dalej: mpzp) działka nr 289/1 znajduje się na terenie oznaczonym na rysunku planu jako 3R tereny rolnicze, natomiast działka nr 298/1 obręb Rybnica, Gmina Stara Kamienica, znajduje się na terenie oznaczonym na rysunku planu jako 3R tereny rolnicze oraz 66ZL - tereny lasów. Zgodnie z 9 pkt. 4 lit. a mpzp w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy sieci elektroenergetycznej zakazuje się lokalizacji elektrowni fotowoltaicznych o mocy powyżej 100 kW. Przedmiotowa inwestycja polega na budowie elektrowni fotowoltaicznej o mocy powyżej 100 kW i nie znajduje się na terenach oznaczonych w mpzp jako EF. W związku z powyższym, należało odmówić wydania decyzji środowiskowej.

W wywiedzionym w ustawowym terminie odwołaniu Inwestor wydanej decyzji zarzucił naruszenie

- a) art. 80 ust. 1 w zw. z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 63 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko poprzez ich niezastosowanie i wydanie decyzji z pominięciem przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, mimo iż w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do odstąpienia przez organ od przeprowadzenia oceny;
- b) art. 10 ust. 2a w zw. z art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że mają one zastosowanie w niniejszej sprawie. Brak wyznaczenia terenów przeznaczonych dla instalacji OZE o mocy powyżej 100 kW nie oznacza, że na terenach objętych planem nie można lokować tego typu urządzeń. Jak dotychczas orzecznictwo sądowe sprzyjało popieranemu pogładowi. Przepis art. 10 ust. 2a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w projektowanym brzmieniu dopuszcza budowę farmy fotowoltaicznej o mocy do 1 MW na gruntach rolnych stanowiących użytki rolne klas V, VI i nieużytki, niezależnie od tego czy w studium, a następnie w MPZP, zostały wyznaczone tereny pod OZE.;
- c) art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko poprzez

jego błędne zastosowanie i ustalenie, że wskazana przez Stronę lokalizacja przedsięwzięcia jest niezgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, mimo iż w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy w żaden sposób nie wyklucza realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia;

d) naruszenie art. 84 ust.1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko poprzez ich niezastosowanie i nie zawarcie w sentencji decyzji stwierdzenia braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko;

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze, po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, zważyło, co następuje:

Materialnoprawną podstawę zaskarżonej decyzji stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2023 r. poz. 1094), dalej jako „ustawa”.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 54 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839 ze zm.), do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się zabudowa przemysłowa, w tym zabudowa systemami fotowoltaicznymi, lub magazynowa, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż:

- a) 0,5 ha na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy,
- b) 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a.

W tej sytuacji – stosownie do art. 71 ust. 2 ustawy – uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanych przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko jest wymagane.

Stosownie do treści art. 80 ust. 1 ustawy, jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;

- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl art. 80 ust. 2 *ab initio* ustawy właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Przewidziane w dalszej części powołanego przepisu wyłączenia nie mają w sprawie zastosowania, a zatem pozostają poza przedmiotem postępowania. We wskazanym przepisie określone zostały zatem przesłanki wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach związane z oceną lokalizacji przedsięwzięcia w zgodzie z ustaleniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Przesłanki te określone są pozytywnie, tzn. wskazują warunki, których spełnienie jest konieczne do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zezwalających na realizację przedsięwzięcia.

Jak prawidłowo wskazuje się w orzecznictwie sądów administracyjnych, ze wskazanych przepisów wynika, że regułą jest konieczność stwierdzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (ust. 2). Zgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest w świetle art. 80 ust. 2 ustawy podstawowym kryterium oceny zamierzeń strony ubiegającej się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (zob. m.in. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 października 2017 r., sygn. akt II OSK 2460/16; z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II OSK 1093/17; z dnia 23 sierpnia 2019 r., sygn. akt II OSK 2354/17). Wyjaśnić należy także, że wymóg zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego odnosi się do każdej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, z wyjątkiem decyzji wyraźnie wskazanych w art. 80 ust. 2 zdanie drugie ustawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 sierpnia 2019 r., sygn. akt II OSK 2354/17).

Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia jest postępowaniem toczącym się na wniosek inwestora i organy są co do zasady tym wnioskiem związane. Dokonując oceny wniosku z punktu widzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym na danym terenie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 ustawy), organy mają ograniczony zakres materiału dowodowego opierając się przede wszystkim na złożonej przez inwestora karcie informacyjnej przedsięwzięcia bądź przedłożonym organowi raporcie o oddziaływaniu

planowanego przedsięwzięcia na środowisko. To wskazane dokumenty stanowią kluczowy dowód w sprawie i muszą zostać ocenione w kontekście konkretnych przepisów i ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt III OSK 163/21).

Zauważenia wymaga również, że stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym postępowania uzgodnieniowego z innymi organami. *„Po stwierdzeniu sprzeczności zamierzonego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego brak podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie, w tym przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (art. 46 ust. 3 ustawy), analizy i oceny wpływu danego przedsięwzięcia (art. 47 ustawy), czy też uzgodnień z art. 48 ustawy.”* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 września 2008 r., sygn. akt II OSK 1036/07, LEX nr 489569). Stanowisko to podtrzymał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II OSK 1093/17, wskazując, że *„Skoro z treści art. 80 ust. 2 ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 1235 ze zm.) wynika, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe”*.

Odnosząc się do stanu faktycznego sprawy wskazać należy, iż dotyczy ona budowy trzech elektrowni fotowoltaicznych, jak wynika z decyzji i z wniosku o mocy do 1 MW. Pismem z 29 września 2023 r. Kolegium zwróciło się do pełnomocnika wnioskodawcy z zapytaniem o wskazanie konkretnej mocy każdej z planowanych elektrowni. Pismem, które wpłynęło do Kolegium 23 października 2023 r. pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, iż każda z elektrowni będzie miała moc 999,7 kW i moc przyłączeniową 985 kW, jednak dokładna moc może ulec zmianie w przypadku użycia innych podzespołów (paneli PV lub inwerterów) lub ograniczonej możliwości przyłączenia do sieci, jednak moc pojedynczej instalacji nie przekroczy 1mW.

Jak wskazano wyżej, teren planowanej inwestycji znajduje się w granicach planu zagospodarowania przestrzennego. Na mocy uchwały Rady Gminy Stara Kamienica z dnia 31

lipca 2020 r., nr XXIV.136.2020 (Dz. Urz. Woj. Doln. z dn. 30 września 2020 r., poz. 5304) w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obrębu Rybnica (dalej: mpzp) działka nr 289/1 znajduje się na terenie oznaczonym na rysunku planu jako 3R tereny rolnicze, natomiast działka nr 298/1 obręb Rybnica, Gmina Stara Kamienica, znajduje się na terenie oznaczonym na rysunku planu jako 3R tereny rolnicze oraz 66ZL - tereny lasów. Jednak kluczowy dla rozpoznania niniejszej sprawy jest zapis § 9 pkt. 4 lit. a cytowanego mpzp, który stanowi, iż w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej:

4)w zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy sieci elektroenergetycznej:

a) dopuszcza się lokalizację odnawialnych źródeł energii za wyjątkiem elektrowni wiatrowych i fotowoltaicznych o mocy powyżej 100kW

Ponieważ, jak wynika z wniosku jak i z późniejszych wyjaśnień pełnomocnika inwestora, moc każdej z elektrowni będzie wynosiła 999,7kW (moc przyłączeniowa 985kW), przekroczy to zatem dopuszczalną w planie moc 100kW. W tym stanie rzeczy bez znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy są rozważania odwołującej się Spółki odnośnie tego, iż brak wyznaczenia terenów przeznaczonych dla instalacji OZE o mocy powyżej 100 kW nie oznacza, że na terenach objętych planem nie można lokować tego typu urządzeń. Odwołujący bowiem odnosi się do sytuacji kiedy plan miejscowy milczy w zakresie lokalizacji farm fotowoltaicznych. Natomiast w niniejszej sprawie sytuacja jest zgoła odmienna: na całym obszarze objętym planem jest zakaz lokalizacji elektrowni wiatrowych i fotowoltaicznych o mocy powyżej 100kW. W niniejszej sprawie nie zachodzi zatem taki przypadek, jak w przywoływanym przez odwołującego się przepisie art. 10 ust. 2a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym u.p.z.p., w myśl którego, jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, w studium ustala się ich rozmieszczenie. Nadmienić przy tym należy, iż z dniem 24 września 2023 r. przepis ten został uchylony przez art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. (Dz.U.2023.1688) zmieniającej nin. ustawę z dniem 24 września 2023 r. Z tym dniem wszedł natomiast w życie art. 14 6a ustawy o treści:

Zmiana zagospodarowania terenu, dotycząca:

1) obiektów handlu wielkopowierzchniowego,

2) niezamontowanych na budynku instalacji odnawialnych źródeł energii lokalizowanych:

a) na użytkach rolnych klasy I-III i gruntach leśnych,

b) na użytkach rolnych klasy IV, o mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 150 kW lub wykorzystywanych do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej,

c) na gruntach innych niż wskazane w lit. a i b, o mocy zainstalowanej elektrycznej większej niż 1000 kW

- następuje na podstawie planu miejscowego.

Jak wynika z uzasadnienia do projektu ustawy wprowadzającej ten przepis: „...Zgodnie z wprowadzonym w art. 14 ust. 6a lokalizacja obiektów handlu wielkopowierzchniowego oraz niezamontowanych na budynku instalacji odnawialnych źródeł energii o dużej mocy może odbywać się jedynie na podstawie planu miejscowego (...)W zakresie instalacji OZE jest to zmiana podyktowana odmiennym podejściem do lokalizacji tych urządzeń w planie ogólnym, niż miało to miejsce w studium. W dotychczasowym stanie prawnym w studium należało wskazać obszary, na których lokalizacja OZE o dużej mocy jest możliwa. Zgodnie z przepisami wykonawczymi, zawierającymi charakterystykę stref planistycznych, w strefach otwartych, gospodarczych i górnictwa domyślnie dopuszczone będzie zlokalizowanie tego typu instalacji. Z uwagi na potrzeby zachowania ładu przestrzennego i w celu przeciwdziałania konfliktom społecznym wskazano jednak, że lokalizacja OZE o dużej mocy powinna przebiegać za pośrednictwem planów miejscowych....”.

Nadmienić także należy, iż również powoływany przez odwołującą się art. 15 ust. 3 pkt 3a także został uchylony przez art. 1 pkt 15 lit. e tiret pierwsze ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. (Dz.U.2023.1688) zmieniającej ustawę o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dniem 24 września 2023 r.

Odpowiadając zatem na zarzuty odwołania, mimo, iż jak wskazano wyżej, wobec zdecydowanej treści mpzp nie mają one znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy, wskazać należy, iż z dniem 24 września 2023 r. lokalizacja OZE w zależności od rodzaju gruntu w przypadku dużej mocy powinna przebiegać za pośrednictwem planów miejscowych. Tak jak wskazano jednak, te rozważania Kolegium podaje jedynie na marginesie, bowiem w niniejszej sprawie na całym obszarze planu jest zakaz lokalizowania farm fotowoltaicznych o mocy przewyższającej 100kW. Realizacja takiej inwestycji byłaby zatem sprzeczna z § 9 pkt. 4 lit. a cytowanego mpzp, Zasadnym zatem jest odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację planowanego przedsięwzięcia pn. Budowa do trzech

farm fotowoltaicznych o mocy do 1,0 MW każda wraz z infrastrukturą techniczną na działkach o numerach ewidencyjnych 289/1, 298/1 w miejscowości Rybnica. Gmina Stara Kamienica, na działkach o nr ewidencyjnym 289/1 i 298/1 w obrębie Rybnicy, z uwagi na sprzeczność z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 listopada 2022 r. sygn. akt III OSK 6301/21), a jak zostało to wskazane wyżej, zwalnia to organ od konieczności prowadzenia całego postępowania. W tym stanie rzeczy zarzut naruszenia art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko należy uznać za bezzasadny.

Kolegium nie podzieliło również zarzutu odwołującego się, co do obowiązku ujęcia w sentencji decyzji stwierdzenia o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W tym zakresie Kolegium powołuje wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 sierpnia 2019 r. sygn. akt II OSK 2354/17, w którym wskazano, że *„z samej treści art. 80 ust. 2 zdanie pierwsze wynika wymóg zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Odnosi się do każdej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, z wyjątkiem decyzji wyraźnie wskazanych w art. 80 ust. 2 zdanie drugie. Decyzja wydawana na podstawie art. 84 ust. 1 stanowi przeciw również decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, mimo że jest ona przewidziana w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Skutkiem braku zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ocena w zakresie warunku koniecznego wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, który to warunek stanowi zgodność przedsięwzięcia z ustaleniami planu miejscowego, powinna być dokonana już na etapie wstępnym postępowania w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań. Ewentualne wydanie na podstawie art. 63 ust. 2 postanowienia o odstąpieniu od obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko nie usuwa zasadniczej przeszkody dla procedowania w przedmiocie oceny oddziaływania na środowisko oraz ustalenia warunków w zakresie środowiskowych uwarunkowań. Pogląd o braku możliwości wydania wszelkich decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w tym także decyzji przewidzianej w przypadku, gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 84 ust. 1), w przypadku braku zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z planem miejscowym, jest w orzecznictwie i piśmiennictwie utrwalony (por. m.in. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 21*

września 2011 r., sygn. akt II SA/GI 190/11; wyrok NSA z dnia 1 sierpnia 2012 r., sygn. akt II OSK 829/11; wyrok NSA z dnia 26 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 2628/11; wyrok NSA z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II OSK 1093/17; Krzysztof Gruszecki "Udostępnianie informacji o środowisku, udział społeczeństwa w ochronie środowiska oraz oceny oddziaływania na środowisko. Komentarz", LEX/el 2013, pkt 3 do art. 80). Taki sam pogląd został w orzecznictwie wyrażony na tle art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 ze zm.)". Skoro decyzja wskazana w art. 84 ust. 1 ustawy jest decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, mimo że jest ona przewidziana w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, to skutkiem braku zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co stało się przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. W tym stanie rzeczy niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 80 ust. 1 w zw. z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 63 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko poprzez ich niezastosowanie i wydanie decyzji z pominięciem przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, mimo iż w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do odstąpienia przez organ od przeprowadzenia oceny. Skoro bowiem o czym Kolegium wskazało wyżej, prawidłowo organ I instancji stwierdził brak zgodności planowanej inwestycji z mpzp to także rozstrzygnięcie o obowiązku, bądź jego braku przeprowadzania oceny oddziaływania inwestycji na środowisko jest bezcelowe.

W tych warunkach Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze, działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. orzekło jak w sentencji.

Decyzja niniejsze jest ostateczna.

Pouczenie:

Na niniejszą decyzję przysługuje stronie prawo wniesienia skargi, w dwóch egzemplarzach, do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze, ul. Górna 10-11, 58-500 Jelenia Góra.

2. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, ponadto zawierać:
 - 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności;

2) oznaczenie organu, którego działania lub bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy;

3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

3. Stosownie do obowiązku wynikającego z art. 107 § 1 pkt 9 Kodeksu postępowania administracyjnego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze wskazuje, że:

1) wysokość wpisu od skargi wynosi 200 zł (na podstawie § 2 ust. 3 pkt 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2021 poz. 535)

2) strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Zgodnie z art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Stosownie do art. 243 § 1 prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze w składzie:

1. Przewodniczący Składu Orzekającego: *Agnieszka Mazurkiewicz (spr)*

2. Członek: *Henryk Bloch*

3. Członek: *Zygmunt Kawka*

Otrzymują:

1. Adw. Grzegorz Rudnicki – pełnomocnik Gigawat Wytwarzanie V Sp. z o.o.,
Kancelaria Adwokacka Adam Goliński, ul. Żeromskiego 19/1, 65-066 Zielona Góra

2. Strony postępowania zgodnie z art. 49 k.p.a.

3. Wójt Gminy Stara Kamienica

4. a.a